KONKURS PLASTYCZNY PT. "KARTA ZE ŚREDNIOWIECZNEJ KRONIKI " DLA UCZNIÓW KLAS IV-VI SZKÓŁ PODSTAWOWYCH ORAZ GIMNAZJÓW UCZĄCYCH SIĘ LUB MIESZKAJĄCYCH NA TERENIE PARAFII P.W. ŚW. JADWIGI KRÓLOWEJ

CELE KONKURSU:

Celem konkursu jest przybliżenie postaci św. Jadwigi Królowej, a także zapoznanie ze średniowieczną sztuką dekoracyjną.

ZASADY KONKURSU:

- Organizatorem konkursu jest Parafia Rzymsko-Katolicka pw. św. Jadwigi Królowej przy współpracy Katolickiej Szkoły Podstawowej im. św. Jadwigi Królowej.
- Konkurs przeznaczony jest dla uczniów klas 4-6 szkół podstawowych oraz gimnazjów uczących się lub mieszkających na terenie parafii p.w. św. Jadwigi Królowej.
- Termin i miejsce Konkursu: **sobota 10 czerwca 2017 r., godz. 10.00** w salach Katolickiej Szkoły Podstawowej im. św. Jadwigi Królowej; ul. Łokietka 60.
- Maksymalny czas pracy – 90 min.
- Zadaniem konkursowym jest wykonanie ozdobnego inicjału oraz ozdobienie karty z legendą o świętej królowej Jadwidze zgodnie z wzorami zdobnictwa kronik średniowiecznych (przykłady wzornictwa oraz legendy w załączniku)
- Organizator zapewnia wydrukowane karty z tekstami legend oraz materiały plastyczne.
- Udział w Konkursie oznacza udzielenie Organizatorowi prawa do publicznej prezentacji zgłoszonej pracy.
- Oceny prac i przyznanie nagród dokonuje powołana przez Organizatora Komisja Konkursowa.
- Decyzja Komisji jest ostateczna.
- Najlepsze prace zostaną zaprezentowane na wystawie w kościele pw. św. Jadwigi oraz na stronie internetowej parafii i szkoły.
- Organizator zastrzega sobie prawo do bezpłatnej reprodukcji prac na stronie internetowej.
- Ogłoszenie wyników oraz wręczenie nagród odbędzie się w czasie Festynu Parafialnego, w niedzielę 11 czerwca na Mszy Św. o godz. 11.00.

PRZYKŁADOWA KARTA Z LEGENDĄ DO OZDOBIENIA:

początkowe litery pozostałych legend to: **K; D; W; R; G; J; P**

ZIAŁO SIĘ TO LATEM 1384 R., W BEZIMIENNEJ JESZCZE OSADZIE NA POŁUDNIE OD KRAKOWA. DOBRZE PRZED WIECZOREM, NA TRAKCIE, PROWADZĄCYM DO KRAKOWA OD MYŚLENIC I SIEPRAWIA, POJAWIŁ SIĘ ORSZAK, ZŁOŻONY Z JADĄCEGO NA CZELE ODDZIAŁU RYCERZY, SZEREGU POJAZDÓW – NAJPIERW OZDOBNYCH, WIOZĄCYCH JAKIEŚ ZNAMIENITE OSOBY, A NA KOŃCU CIĘŻKO WYŁADOWANYCH. NA SZCZYCIE GÓRY ORSZAK ZATRZYMAŁ SIĘ. BYŁA TO JADWIGA, CÓRKA KRÓLA WĘGIERSKIEGO LUDWIKA, KTÓRA JECHAŁA WŁAŚNIE DO KRAKOWA, ABY OBJĄĆ TRON POLSKI. TUTAJ PO RAZ PIERWSZY UJRZAŁA MIASTO, W KTÓRYM NAZAJUTRZ MIAŁA ZOSTAĆ KORONOWANA NA KRÓLOWĄ POLSKI.

PONIEWAŻ JUŻ SIĘ ZMIERZCHAŁO, JADWIGA WYRAZIŁA CHĘĆ PRZENOCOWANIA W TEJ OSADZIE. WIECZÓR SPĘDZIŁA PRZY OGNISKU WRAZ ZE SMOLARZAMI. PODCZAS ROZMOWY JADWIGA ZAPROSIŁA ICH DO KRAKOWA. WIĘC PO PEWNYM CZASIE PRZYSZLI... POMIMO SPRZECIWÓW SŁUŻBY ZAMKOWEJ UDAŁO IM SIĘ DOSTAĆ DO KOMNAT WAWELSKICH I ROZMAWIAĆ Z KRÓLOWĄ. A ONA POMNA NA TAMTO SPOTKANIE I PRAGNĄC UPAMIĘTNIĆ TEN MOMENT, WYJEDNAŁA U BISKUPA KRAKOWSKIEGO JANA RADLICY, ABY PO WSZE CZASY NADAŁ MIESZKAŃCOM WSI GÓRKA PRZYWILEJ OBSŁUGI KATEDRY KRAKOWSKIEJ NA WAWELU. TAK TEŻ SIĘ STAŁO... KATEDRĘ OBSŁUGIWALI ODTĄD ZWYCZAJOWO KOLEJNO OJCOWIE POSZCZEGÓLNYCH RODZIN Z TEJ WSI, KTÓRA DZIĘKI TEMU UZYSKAŁA NAZWĘ ŚWIĄTNIKI GÓRNE.

PRZYKŁADY ZDOBIONYCH KART ZE ŚREDNIOWIECZNYCH KSIĄG

HELII SPARCIANI HYSTORIOGRAFI
EXCELENTISIMI VITA ADRIANI
FELICITER IN CI PIT.

Tragedia .j.

F. II. 4.
(2481)

Annei Lucii Senece Tragedie incipiunt.

Soror Tonantis hoc enim solum michi
Nomen relictum est semper alienum Iovem
Ac templa summi vidua deserui etheris
Locumque celo pulsa pellicibus dedi
Tellus colenda est pellices celum tenent
Hic arctos alta parte glacialis poli
Sublime classes sidus argolicas agit
Hic qua recenti vere laxatur dies
Tyrie per undas vector europe nitet
Illic timendum ratibus ac ponto gregem
Passim vagantes exerunt athlantides
Ferro minaci hic terret orion deos
Suasque perseus aureas stellas habet
Hic clara gemini signa tyndaride micant
Quibusque natis mobilis tellus stetit
Nec ipse tantum bachus aut bachi parens
Adiere superos ne qua pars probro vacet
Mundus puelle serta gnosiace gerit
Sed vetera querimur una me dira ac fera
Thebana nuribus sparsa tellus impiis
Quotiens novercam fecit escendat licet
Meumque victrix teneat alcmene locum
Pariterque natus astra promissa occupet
In cuius ortus mundus impendit diem
Tardusque eoo phebus effulsit mari
Retinere mersum iussus oceano iubar
Non sic abibunt odia vivaces aget
Violentus iras animus et sevus dolor
Eterna bella pace sublata geret
Que bella quicquid horridum tellus creat
Inimica quicquid pontus aut aer tulit
Terribile dirum pestilens atrox ferum
Fractum atque domitum est superat et crescit malis
Iraque nostra fruitur in laudes suas
Mea vertit odia dum nimis seva impero

Et eadē dei gratia cooperante (p quam omnes ei⁹
conatus fuerūt adiuti) cōtinuauit suā cōpilationē
nocte & die orando & poſtulando ſapientiā a ve
ra ſapiētia dicēs cū Hieremia · A a a dñe de⁹ ecce
neſcio loqui · acſi diceret · O omnipotēs ſapiētia ·
o ſplendor patris · da feruorē in corde · lumē in in-
telligentia · veritatē in eloquentia : q̄ alias loqui
neſciam tua ſecreta miſteria · Et tandē grā dei cō
ſummante cōplenit opus ſuum p̄ſtante eodē dño
Jeſu Chriſto cui eſt honor & gloria in ſecula ſe
culorum Amen ·

¶ que ſit cauſa effectiua abſolutōis Ca · p̄mū

Abſolutō
¶ Circa
abſolutō
nem qua
tuor per
ordinem
ſunt no-
tanda · ſ ·
cauſa ef
fectiua ·
materia
ſuſcepti-
ua forma
debita vł
completiua · verba ſignificatiua ¶ Primo circa
abſolutionem conſideranda eſt cauſa effectiua ·
Nam cauſa abſolutōnis a culpa ē duplex · ſcilicȝ
principalis & effectiua · inſtrumentalis & diſpoſi
tiua · ¶ Prima eñ cauſa abſolutōnis a culpa eſt
deus · qui principalit̃ effectiue et ꝓpria autoritate
oñia remittit peccata · yſa · xliij · Ego ſū ipſe qui
deleo iniquitates tuas ꝓpter me & pctoꝝ tuoꝝ
non recordabor · ¶ Ratō aūt q̄re ſol⁹ deus princi
paliter remittit pctā · & cur ſol⁹ de⁹ abſoluat eſt
q̄druplex · ſcȝ ꝓpter cōfidētiam erigendā · poten-
ciam oñdendā · noticiam intimandā · pñtiam exp̄
mendā · ¶ Prima rō eſt ꝓpter cōfidentiā erigen-
dā · Sic eñ de⁹ ñ cōmunicauit nec dedit homini
p̄tatem baptiſandi interi⁹ · ſ ſolū aqua baptiſſimi
exteri⁹ lauādi corp⁹ : ne ſpes poneret̃ in homine ·
Sic pari ratōe noluit dare homini p̄tatem abſol
uendi aliquē effectiue a culpa · ne ſpes in homine
poneret̃ ſ in ſolo deo · Hiere · xvij · Maledict⁹ hō
qui cōfidit in homine et ponit carnē brachiū ſuū ·
& a dño recedit cor ei⁹ &c̄ · bñdict⁹ vir qui cōfi-
dit i dño · ¶ Scdā ratō eſt ꝓpt̃ infinitā dei oñi-
potentiā oñdendam · Nam pctm in deū cōmiſſum
hȝ q̄ ſit malū infinitū ex tribꝰ · & ideo vt remit-
tat̃ requirit̃ potentia infinita · ſcȝ ex bono quod
offendit̃ · a bono a q̄ diſtat̃ · & ex bono qd̄ offer
tur ¶ Primo eñ peccatū eſt infinitū ex bono qd̄
offendit̃ qd̄ eſt de⁹ · Nam tanto culpa eſt g̃uior
q̄nto iſte in quē peccat̃ eſt maior · ſ deus eſt bo-
nitatis infinite · g̃ requirit̃ potētia & bonitas infi-
nita ad remittendū · ¶ Scdo peccatū eſt malum
infinitū ex bono a q̄ diſtat̃ · Creatōi eñ recreatō
correſpōdet · & ideo ſic int̃ ens & nihil eſt diſtan
tia infinita · ꝓpt̃ quā ꝓductio creature ex nihilo
eſt potētie infinite : ſic recreatio pctoris de nihilo
culpe ad eē gratie eſt potētie infinite · vt Aug⁹ di
cit · potētia aūt infinita cōuenit ſoli deo & nō ali-
cui creature · g̃ &c̄ · ¶ Tercō peccatū eſt infinitū
malū ex bono qd̄ aufert̃ · Nam p pctm bonū in
finitū aufert̃ ſcȝ deus · cui⁹ p̄ticipatōe fiūt hoīes
bt̄i : & ideo requirit̃ potētia infinita ſcȝ dei ad re
mittendū pctm · Hec · b · t · iij · ſcri · ſen · di · xx · ar-
ti · ij · in cor · q · ¶ Tercia ratio principal̃ q̄re ſol⁹
de⁹ p̄cipalr̃ effectiue & ꝓpa autoritate remittit
pctā eſt ꝓpt̃ dei noticiā intimādā · Nam ex eo q̄
ſacđos diſpoſitōeȝ cordis id ē volūtatis in q̄ prin-
cipalit̃ pctm cōſiſtit & a q̄ originalit̃ pctm ꝓce
dit ig̃rat : cōtingit q̄ ipē errat in abſoluēdo · ſ de⁹
hoc nouit p̄fecte · eo q̄ in eo nulla ignorātia pōt
eē · Ex quo talem ratōnem formo · Ille ſolus pōt
curare omnia vulnera qui omnia nouit & videt ·
ſ de⁹ nouit oīa vulnera & videt · & non aliquis
homo vel angelus · Vnde pri · Reg̃ · xvj · Nec iu
xta intuitū hominis ego iudico · hō eñ videt que
foris patēt q̄ vt in pluribꝰ fallūt · dñs aūt intuet̃
cor · Et ad hebre · iiij · Oīa nuda & apta ſūt ocul̃
eius ¶ Quarta ratō eſt ꝓpter dei pñtiam exprimē
dam · Nam pñtia ſūmi boni omne malū excludit
Ex quo talem rationē formo · Ille ſol⁹ pōt cura
re qui ſol⁹ vbiq̄ eſt pñs · talis eſt ſol⁹ deus · non
aūt hō vel angel⁹ · ergo &c̄ · ¶ Secūda cauſa in
ſtrumentalis abſolutōnis a culpa eſt ſacerdos ·
qui nō effectiue v̄tute clauiū in penitentia vel in
cōfeſſione abſoluit a culpa · ſ inſtrumentaliter &
diſpoſitiue · Vñ ſacerdos virtute clauiū in confeſ
ſione non efficit grām & p cōſeq̄ns nō abſoluit a
culpa : ſ v̄tute clauiū in cōfeſſione & abſolutōne
diſponit̃ confitens ad hoc q̄ ei grā infundat̃ & a
culpa abſoluat̃ ſi obicē ñ opponit · vt ſeq̄nti ca ·
clari⁹ apparebit · Hec bea · tho · de aquino · iiij · ſcrip
to ſen · diſ · xviij · arti · iij · q · j · in cor · queſ · in fine
Eſt aūt ſciendū q̄ ſacerdos in abſolutōe opat̃
tanq̄ inſtrumētū non mortuū ſicut ſecuris · ſ vi
uum ſicut ſeru⁹ · Ad rectā vero opatōneȝ inſtru
mēti requirunt̃ tria · primū ē recta inſtrumēti di
ſpoſitio · ſcd̄m eſt materie debita ꝓporcō · tercium
eſt motoris v̄tus vel opatio · Vt verbigrā · Nam
ſecuris niſi ſit acuta nō ſcindet · vel ſi nō habeat
materiā ꝓporcōnatam · ſcȝ ligneam vel hmōi eſto
q̄ ſit acuta non ſcindet · vel ſi non moueat̃ ab ali
quo dato q̄ ſit acuta & p̄parata materiā hēat nō
ſcindet · Similit̃ in abſolutōe ſacerdotis : tria dñt
cōcurrere · primū eſt rect⁹ vſus vel recta exten-
ſio ſue p̄tatis · ſcd̄m eſt p̄paratio ſuſcipientis · ter
ciū eſt v̄tus l̃ opatio dei motoris · q̄rū ſi tm̄ vnū
deficit abſolutōis fruſtrat̃ effect⁹ · Hec Petrus
de tharen · iiij · ſcri · ſen · di · iij · circa · ij · p̄bleuma ·

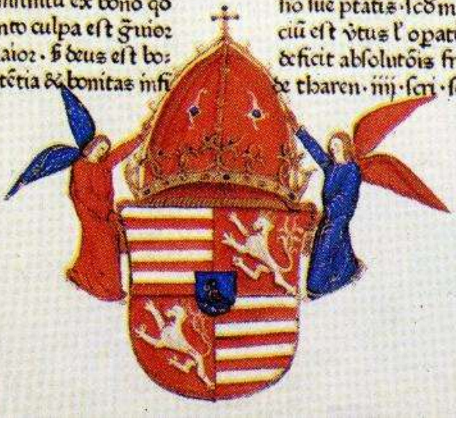

Victorini Rethoris Clariſſimi qui ſolus Romæ ſtatuã
meruit Commentum Super Rethoricis Ciceronis In-
cipit feliciter

OMNIS QVICVNQVE ici
pit cuiuſcunq; generiſ orationẽ. hec
tria in principiiſ adhibere debet. ut au
ditoreſ faciat attentoſ beniuoloſ doci
leſ. Ergo hic cicero facit dociles audito
reſ cum qd ſit eloquentia oſtendit.
Attentoſ cum dicit ſe de eloquentia
dicturum rem ſcilicet magnã. Beniuo
loſ ſiqdem oſtendit futurũ ei cõmodũ
q hiſ artib' fuerit edoctuſ. Eloquentia igr̃ qualiſ ſit p ſeipſam nõ Eloquentia
oſtendit. ſed eſt capax qualitatiſ quam in ſe non hr̃. ſ; accipit ab
agente. Nam ut cuiuſcunq; ingeniũ fuerit eius qui ea utit' Pm̃
qualiſ ſit uel quid faciat demonſtrat. Ergo qm̃ quiſ ſapienſ medi
ocriter pot' uidere eloquentiã ſi in homine ſtulto ſit malam eſſe.
ſi in ſapiente bonam eſſe. Propterea cicero non utrum bonũ an
malum ſit eloquentia qrit. ſed utrũ pluſ boni an pluſ mali ha
beat oſtendit. Tractat aũt in principiiſ quatuor theſiſ. unã talẽ 1 Quatuor theſis
ſtudendũ ẽẽ ſapientiæ cũ eloquentia. Aliam parũ pdeſſe ſolã ſapi 2
entiã tñ pdeſſe. Tertiã multũ nocere eloquentiã ſi ſine ſapiẽtia 3
ſit. & qa pot' dici ergo ſtudendũ eloquentie non eſt. nã ubiq;
ſapientiã laudaſ. reſpondetur. ſtudendũ eſſe eloquẽtie. qa p eloqn
tiam uim ſuã exerit hec neceſſario. Quarta theſiſ eſt ſtudendũ 4
ẽẽ eloquentie ſ; tñ que ſit mixta ſapientie. Animaduẽtere tñ de nõ
beriſ in principiiſ deliberationiſ ꝓpoſitionẽ. parteſ ꝓpõniſ. executio
nẽ partiũ. poſtremũ ũ ſententiã. q̃ diligent' attendenti facile cog
nitum eſt. ſ; añq̃ ad id unde coepit Cicero ueniam' dicendũ pri
mo uidetur qd ſit arſ. deinde qd interſit int' artẽ & ũtutẽ. Arſ Ars q̃
eſt q̃ ſignificantiã ſui plenã non hr̃. ſed intelligit' ad aliqd ptinere.
Non enĩ uelut codice nominato ſcimuſ ſtatim quid ſit codex.
ita mox ſcire poſſum' qd ſit arſ. niſi additũ fuerit cuiuſ artiſ
arſ potentie gramatice eloquentie. Virtuſ eſt animi habituſ Virtus q̃